

Guri i Ndërtimit Frymor Nr. 44

"Dita e ZOTIT"

“Sa për kohët dhe çastet, vëllezër, nuk ka nevojë t’ju shkruhet. Sepse ju vetë e dini shumë mirë se Dita e Zotit do të vijë si një hajdut natën. Sepse kur ata do të thonë: ‘Paqe dhe siguri’, atëherë shkatërrimi do t’i godasë papritur, ashtu si dhimbjet e lindjes një gruaje shtatzënë, dhe ata nuk do të shpëtojnë.”

(1. Thesalonikasve 5,1–3)

Tani, Gjoni u bart në Frym nga ishulli i Patmosit në Ditën e Zotit. Kjo është dita e njeriut. Njerëzit luftojnë me njëri-tjetrin. Por Dita e Zotit do të vijë, kur këto mbretëri do të bëhen mbretëritë e Zotit tonë dhe të Krishtit të Tij; atëherë do të jetë mijëvjeçari i madh. Dita e Zotit, dita e ardhjes së Tij, e gjykimit të Tij (Isaia 13,6–16), kjo do të jetë Dita e Zotit.

Kjo është dita e njeriut. Prandaj ata ju godasin dhe bëjnë me ju çfarë të duan. Por do të vijë një kohë... Tani ju quajnë “rrotullues të shenjtë dhe fanatikë”, por do të vijë një kohë, shikoni, kur ata nuk do ta bëjnë më këtë. Atëherë ata do të bërtasin, do të qajnë dhe do të bien te këmbët tuaja.

Bibla thotë te Malakia 3,19–21 se ata madje do të jenë si hi nën shputat e këmbëve tuaja, pasi të jenë djegur, dhe nuk do t’u mbetet as rrënjë as degë. Kjo është pikërisht ajo që thotë Bibla: “Të drejtët do të ecin mbi hirin e të pabesëve.” Kjo është plotësisht e vërtetë. Nuk do t’u mbetet as rrënjë as degë, asgjë ku të mund të kthehen. Me ta do të jetë marrë fund. Tani, kjo është dita e njeriut: vepra të njerëzve, punë të njerëzve, kishë e njerëzve, ide të njerëzve; por Dita e Zotit po vjen. [1]

Vëre, vëlla, kjo është e vërteta. Kujtohu, kur Jezusi erdhi te Danieli 7,9–10, Ai erdhi te I Lashti i Ditëve, flokët e të cilit ishin si lesh i bardhë. Kjo do të thotë se Ai ishte një Gjykatës, ashtu si të gjithë gjykatësit që mbajnë një paruke me lesh të bardhë. Vëreni, Ai ishte i ngjeshur rreth krahavorit të Tij në Zbulesë, jo si një prift këtu poshtë rreth ijëve, por rreth krahavorit, si një rrobë gjykatësi, si Gjykatës. Prandaj Gjoni nuk e pa Atë në ndonjë ditë Sabati apo në ndonjë të diel; ai e pa Atë në Ditën e Zotit (Zbulesa 1,9–19), ardhjen e Zotit, kur Ai ishte Gjykatës, jo në ato ditë të tjera. Ne e shohim Atë këtu tani. Ne e shohim Atë kur Ai vjen — Danieli e pa Atë.

Dhe Ai vjen me dhjetë mijëra herë dhjetë mijëra shenjtorë të Tij. A është e vërtetë kjo? Dhe librat u hapën, dhe u hap edhe një libër tjetër, që ishte Libri i Jetës...

Shikoni, aty del ajo kishë e vakët, ajo virgjëreshë e fjetur. Këtu është ajo e vërteta, e cila ka ardhur me Të nga lavdia, pasi kishte qenë në Darkën e Dasmës. Dhe atje qëndronte një mëkatar. Gjykimi u vendos në Fronin e Bardhë (Zbul. 20,11–15). [2]

“Engjëllit të kishës në Tiatirë shkruaji: Këto thotë Biri i Perëndisë, që ka sy si flakë zjarri dhe këmbët e Tij janë si bronz i shndritshëm.”

(Zbul. 2,18).

Tani, kur shikojmë në epokën e parë, në epokën e Efesit, ose në fillim të Librit të Zbulesës, ne e shohim Atë në personalitetin e Tij të lavdëruar shtatëfish (Zbul. 1,12–16). Ne shohim se Gjoni e gjeti Atë në Ditën e Zotit (Zbul. 1,10).

Kur Ai vjen tani, Ai është Prift. Kur ishte këtu në tokë, Ai ishte Profet, Profeti i Perëndisë. Tani Ai mori gjakun e Tij dhe shkoi para Atit, gjë që e bën Atë Prift. Kur Ai të kthehet, Ai do të jetë Mbret. Profet, Prift dhe Mbret. Ai ishte Profeti i Perëndisë, Ai ishte Shqiponjë. Ai ishte Prifti i Perëndisë, Ai ishte Qengj. Kur Ai të kthehet, Ai do të jetë Luani, Mbreti (nga fisi i Judës), për të sunduar.

Por midis shërbesës së Tij priftërore, kur shenjtërorja është lënë, ne e gjejmë Atë duke qëndruar atje. Dhe Gjoni tha se ishte në Frymë në Ditën e Zotit; jo ditën e shtatë, jo të dielën — kjo është krejtësisht e gabuar. Ne e zbuluam këtë kur kaluam nëpër Shkrime: ishte Dita e Zotit. Kjo është dita e njeriut. Ardhja e Zotit do të jetë Dita e Tij.

Dhe ne e gjejmë Gjordin në Ditën e Zotit. Dhe kur ai e pa Zotin, Ai kishte “flokë të bardhë si bora”. Ne e dimë se kjo paraqet një Gjykatës.

Edhe diçka tjetër: Ai aty nuk ishte Prift, sepse Prifti ngjeshet në mes, që do të thotë “shërbim”. Por Ai ishte i ngjeshur rreth gjoksit, lart, që do të thotë se Ai ishte Gjykatës. Amen! Dhe ne e pamë Atë duke ecur në mes të shtatë shandanëve të artë.

Dhe tani kthehemi te “I Lashti i Ditëve”, që ishte i bardhë në Gjykimin e Fronit të Bardhë, kur Danieli e pa Atë:

“I Lashti i Ditëve u ul, flokët e Tij ishin të bardhë si bora.” (Danieli 7,9).

Tani, “e bardha”. Gjyqtarët e vjetër anglezë në atë kohë dhe gjatë viteve, kur shkonin në karrigen e gjyimit, vendosnin një paruke të madhe të bardhë, një paruke krejt të bardhë si bora, sepse ishin gjyqtarë. Dhe Gjoni e pa Atë në Ditën e Zotit, kur Ai ishte Gjykatës. Amen! [3]

Tani, vini re, po kthehem përsëri te Malakia, te fundi i kapitullit të tretë. Mbani mend, Ai tha këtu se:

„Para se të vijë dita e madhe dhe e frikshme e ZOTIT, Unë do t’ju dërgoj profetin Elia.“ (Malakia 3,23).

Por: „Ja, Unë po ju dërgoj profetin Elia, para se të vijë dita e madhe dhe e frikshme e ZOTIT.“

Ku gjendemi ne në Ditën e Zotit? Në fund të epokës! Kjo është koha kur bota do të digjet (2 Pjetri 3,9–13). A ju kujtohet ende kur e trajtuam Atë me paruke të bardhë mbi kokë dhe të ngjeshur me brez rreth gjoksit? A ju kujtohet? Dhe ne e provuam përmes Biblës se nuk ishte as ditë Sabati dhe as e diel, por ishte Dita e Zotit. A është kështu? Dhe kjo është dita kur Ai vjen si Gjykatës.

„Dhe do ta godasë tokën me mallkim.“ A është kështu?

„Ja, Unë po ju dërgoj profetin Elia, para se të vijë dita e madhe dhe e frikshme e ZOTIT.“

(Mal. 3,23). [4]

Tani, kjo nuk mund të ketë qenë Gjoni (Pagëzori). Jo. Shihni, bota atëherë nuk u dogj dhe as të drejtët nuk shkelën mbi të pabesët. A e shihni? Jo, jo.

„Dhe ai do t’ua kthejë zemrën e etërve fëmijëve dhe zemrën e fëmijëve etërve të tyre, që të mos vij Unë dhe ta godas vendin me mallkim!“

(Mal. 3,24).

Vëreni saktësinë e Frymës së Shenjtë, që këto dy ardhje të ndryshme të Elias të mos ngatërrohen. Në Malakia 3,1 thuhet:

„Ja, Unë po dërgoj lajmëtarin Tim, që do ta përgatisë rrugën para Meje.“

Jezusi u pyet për Gjonin dhe tha:

„Nëse mund ta pranoni, ky është ai për të cilin ka folur profeti: ‘Ja, Unë po dërgoj lajmëtarin Tim, që do ta përgatisë rrugën para Meje.’ Ky është Elia që duhej të vinte.“

(Malakia 3).

Vëreni këtë paralelizëm të Shkrimit:

„Dhe ai, Elia, do t’i kthejë zemrat e etërve te fëmijët.“

Tani këtu po flitet për Malakia 3,23–24, dhe kjo nuk duhet ngatërruar me pjesën e parë të Malakia 3.

Gjoni, Elia, që erdhi në ditët para ardhjes së parë të Krishtit, ua ktheu zemrat e etërve të vjetër patriarkalë mesazhit të fëmijëve, mesazhit të ri.

Tani vini re:

„Dhe zemrat e fëmijëve te etërit.“

Në ardhjen e Tij të dytë, në ditët e fundit, ai kthehet përsëri te besimi apostolik.

E shihni sa përsosmërisht e paraqet Shkrimi këtë?

Ky ishte fundi i Testamentit të Vjetër. Tani shohim se

„do të ketë dritë në kohën e mbrëmjes“(Zakaria 14,7). [5]

Tani vini re Malakia 3,19. Do ta lexojmë. Ai do të kthehet përsëri. Ja, dita po vjen, duke u djegur si një furrë! Atëherë të gjithë mendjemëdhenjtë... Kjo është sot. Kur ec përgjatë rrugës, i shoh këta njerëz. Mund të flasësh me ta, por ata të qeshin në fytyrë dhe të tallin. Mendoj: “Çfarë është kjo?” Kohët e fundit po ecja poshtë këtu në treg, fola me disa njerëz dhe ata thjesht thanë: “Ah...” dhe vazhduan rrugën. Diçka më foli drejt e te unë: “Ata janë ushqim për atomin dhe së shpejti do të shpërndahen si hi mbi tokë. Lëri të qetë (2 Pjet. 3,1-10). Ti e the pjesën tënde. Përgatitu dhe dil prej këtej.” Halleluja! Ndoshta nuk do të duhej ta kisha thënë këtë. “Përgatituni vetë. Ngjeshni ijët tuaja. Unë ju thërras.” Prandaj pres.

“Sepse ja, dita po vjen, duke u djegur si një furrë! Atëherë të gjithë mendjemëdhenjtë dhe të gjithë ata që veprojnë pa ligj do të jenë si kashtë, dhe dita që po vjen do t’i djegë”, thotë ZOTI i ushtrive, “kështu që nuk do t’u mbetet as rrënjë, as degë.” Nuk do të mbetet asgjë prej tyre. “Por juve që i frikësoheni emrit Tim, do t’ju lindë Dielli i Drejtësisë, dhe shërimi do të jetë nën krahët e Tij; dhe ju do të dilni dhe do të kërceni si viçat që dalin nga stalla!” Ky është Mijëvjeçari. “Dhe ju do t’i shkelni të ligjtë; sepse ata do të jenë si hi nën shputat e këmbëve tuaja në ditën që Unë do ta bëj”, thotë ZOTI i ushtrive. Duke dalë në Mijëvjeçar... hiri i të ligjve. “Kujtoni ligjin e Moisiut, shërbëtorit Tim, të cilin ia urdhërova në Horeb për gjithë Izraelin, statutet dhe gjykimet!

Ja, Unë do t’ju dërgoj profetin Elia, para se të vijë dita e madhe dhe e frikshme e ZOTIT” (Mal. 3,19-23; Vep. 2,19-20).

Tani, kjo nuk mund të ketë qenë Gjoni. Nuk mund të ishte, sepse përndryshe bota do të ishte shkatërruar që atëherë. Por këtu Ai tha te Mateu 3,1-4 se Ai dërgon një lajmëtar përpara Vetes. Dhe Jezusi tha: “Ky është Elia që duhej të vinte për të përgatitur udhën përpara Meje. Por përpara se të hidhet kjo bombë e madhe atomike, Unë do t’ju dërgoj profetin Elia.”

“Dhe ai do ta kthejë zemrën e etërve te fëmijët dhe zemrën e fëmijëve te etërit e tyre, që të mos vij Unë dhe ta godas vendin me mallkim!” (Mal. 3,24). [6]

Me fjalë të tjera, të drejtët, kur të kthehen me Krishtin në tokë, do të shkelin mbi hirin.

Kur i shihni këta njerëz, mendjemëdhenj, arrogantë, përqeshës, të pacipë, e megjithatë pretendojnë se janë të krishterë. Ata nuk janë asgjë tjetër veçse hi. Kaq janë. Kështu thotë Shkrimi.

Pikërisht përpara asaj dite, kthimit të Zotit, Elia do të vijë së pari.

Mbajeni mend, kjo është ende në të ardhmen. Sepse nuk mund të ketë qenë ardhja e Gjonit. Ai ishte Elia, por Elia vjen pesë herë. J-e-s-u-s, H-i-r-i. Shihni, pesë është numri i hirit. Elia ka pesë shfaqje: së pari Elia, pastaj si Eliseu, si Gjoni, në fund të kohës së paganëve dhe përtej, me Moisiun, te judenjtë. Një numër i përsosur, profeti i përsosur, lajmëtari i përsosur, i rreptë dhe i guximshëm. Shihni, kjo nuk u përmbush me ardhjen e parë; ai ishte Gjoni. Sepse toka atëherë nuk u dogj si kashtë dhe të drejtët nuk ecën mbi hirin e të pabesëve. Por pikërisht përpara se kjo të ndodhë, Elia do të vijë. Dhe çfarë do të bëjë ai? Do ta kthejë besimin e fëmijëve përsëri te etërit, besimin origjinal të Biblës. [7]

Kështu mbyllet Dhiata e Vjetër në këtë mënyrë, dhe po kështu mbyllet edhe Dhiata e Re me të njëjtën gjë. Si mund të shmangët atëherë kjo? Shikoni:

“Ja, unë po ju dërgoj profetin Elia, përpara se të vijë dita e madhe dhe e tmerrshme e ZOTIT; dhe ai do ta kthejë zemrën e etërve te fëmijët dhe zemrën e fëmijëve përsëri te etërit e tyre, që të mos vij unë dhe ta godas vendin me mallkim!” (Malakia 3:23–24).

Kjo është. Ky është Fjala e Zotit. Ai e ka premtuar. Kështu duhet të ndodhë.

Dhe tani, nëse vini re se si ndodh kjo, është e mrekullueshme mënyra se si e bën Perëndia. Nusja del me Dhëndrin; pasi të pabesët janë djegur me zjarr të pashueshëm. Dhe pasi bota është pastruar, ajo do të lindë përsëri vetveten... Gjithçka duhet të kalojë nëpër këtë. Duhet të kalojë nëpër një proces pastrimi. Vullkanet do të shpërthejnë në këtë kohë të madhe të fundit, dhe bota do të çahet (2 Pjetri 3:9–13), do të tymosë, dhe të gjitha këto gropa mëkati dhe gjithçka që është mbi tokë do të shndërrohet në asgjë. Do të digjet me një nxehtësi kaq të zjarhtë, sa që do të jetë si ajo zbardhuesja që e ndan bojën e shkrimit në përbërësit e saj fillestarë. Kështu zjarri i Perëndisë do të jetë aq i nxehtë, sa do ta kthejë çdo gjë të ndotur përsëri në gjendjen e saj fillestare, pasi Satani dhe gjithë mëkati dhe gjithçka të jenë djegur (Zbulesa 6:12–17). Dhe atëherë ajo do të dalë përsëri, aq e bukur sa ishte në Kopshtin e Edenit. Kjo është e vërtetë. Oh, kjo orë e madhe është pikërisht përpara nesh! [8]

Tani, Ai është kaq i mirë, dhe duket se ne e vlerësojmë mirësinë e Tij. Ndërsa bota po vdes nga uria, ne kemi bollëk. Sa fëmijë sot në Indi dhe në shumë vende të tjera nuk kanë çfarë të hanë? Sa njerëz me zemra të uritura, që kërkojnë Perëndinë, do të jepnin gjithçka për të qenë sot të ulur në këtë takim?

Dua t'ju paraqes një pamje që më bën të ndihem keq. Sa njerëz kanë rënë përtej kufirit të hirit, duke u zhytur në një ferr të djallit dhe në një makth të dhimbshëm? Sa shumë do të donin të ktheheshin dhe të merrnin edhe një shans tjetër. Çfarë do të bënin sot, nëse Jezusi do të vinte në ferr dhe do të trokiste në zemrën e tyre?

“Meqenëse ju më refuzuat sot, edhe Unë do të qesh në fatkeqësinë tuaj, kur ju do të thërrisni.” (Fjalët e Urta 1,24-33). Sot është dita! Mos e shtyni për nesër! Sot është dita e shpëtimit (Isaia 49,8). Megjithatë, shumë prej jush ndoshta kanë pritur prej vitesh. Ai troket e troket e troket, dhe ju nuk hapni! “Ai është një Perëndi i mirë”, siç thoshte shpesh Oral Roberts. Ai është një Perëndi i mirë. Ai është një Perëndi i hirit, por Ai është edhe një Perëndi i gjykimit. [9]

O Perëndi, bëje popullin Tënd të kuptojë se së shpejti engjëlli do të vendosë këmbën e tij mbi tokë dhe mbi det, do të ngrejë duart e tij dhe do të thotë: “Koha nuk do të jetë më.” (Zbulesa 10,1-7).

“Atëherë, oh, çfarë të qare dhe vajtime do të ketë, kur të humburve t’u shpallet fati i tyre. Ata do t’u thërrasin shkëmbinjve dhe maleve, do të luten, por lutja do të jetë tepër vonë.”

Tani është dita e shpëtimit (2 Korintasve 6,1-2). “Kush ka vesh, le të dëgjojë çfarë Fryma u thotë kishave.” (Zbulesa 3,13). Jepja këtë, o Zot. Mos qoftë asnjë person këtu që të mungojë në atë ditë të rrëmbimit. U mbushshim kaq shumë me dashurinë e Perëndisë dhe me Frymën e Perëndisë (Romakëve 5,5), derisa Fryma e Shenjtë të na marrë me ata që presin, ose derisa të pushojmë në trashëgiminë tonë. Ashtu siç i the Danielit: “Shko, Daniel, sepse ti do të pushosh dhe do të ringjallesh në atë ditë për trashëgiminë tënde.” (Danieli 12,13).

O Perëndi, Ti the: “Ata që i çojnë shumë në drejtësi do të ndriçojnë si yjet përjetë e përgjithmonë.” (Danieli 12,3). Çfarë dite! Por të pabesët do t’i dorëzohen shkatërrimit. O Perëndi, vepro që njerëzit ta kuptojnë pozicionin e tyre pikërisht tani në jetën e tyre, që të kthehen te i Vetmi i Drejtë, përpara se të jetë përgjithmonë tepër vonë. Jepja këtë, o Atë. [7]

I dashur Perëndi, ne të duam Ty. Fjala Jote është kaq e mbushur me ushqim për ne, o Zot.

Ne e duam thjesht atë! Ne jetojmë përmes saj, o Zot. Duket sikur kurrë nuk mund ta kuptojmë mjaftueshëm. Ne e duam thjesht të ulemi në tryezën Tënde, rreth Fjalës Tënde, dhe të gëzohemi në bekimet, o Zot, kur mblidhemi kështu bashkë, vëllezër e motra, të cilët janë shpenguar me gjakun e Birit të Perëndisë, që janë çmimi i blerjes së gjakut Tënd. Dhe sipas Shkrimit, Ti the se ne jemi shëruar nëpërmjet plagëve të Tua (1 Pjet. 2,21–24). Prandaj nuk është e nevojshme të lutemi vetëm që të rrëfejmë mëkatet tona, sepse nëpërmjet plagëve të Tua ne u shëruam (forma e së kaluarës). Oh, çfarë dite e shpengimit! Çfarë premtimi i Emanuelit! Që është e vërtetë e sigurt.

Ti ke thënë: “Edhe pak kohë dhe bota nuk do të më shohë më; por ju do të më shihni, sepse Unë” (përemri vector “Unë”) “do të jem me ju, madje në ju, deri në fund të botës.” (Gjoni 14,18–20). Dhe në fund të kohës, në këtë përmbushje të madhe, Ti the se pikërisht para se të ndodhë, do të jetë ashtu si në Sodomë, përpara se të binte zjarri dhe bota pagane të digjej, dhe se do të vinte përsëri një zbulësë e Birit të njeriut, ashtu siç ishte në Sodomë (Luka 17,26–30). Atë, mos lejo që njerëzit ta humbasin këtë!

Tani, ne e dimë se kjo është dita e shpengimit, kur Perëndia thërret njerëz jashtë botës, nga një jetë mëkati në një jetë shërbimi. Dhe në ditën kur Perëndia e derdhi Frymën e Tij nga lart (Vep. 2,14–21), shenja dhe mrekulli të mëdha duhet ta shoqërojnë shërbesën e kësaj dite. Kjo është koha kur shiu i hershëm dhe shiu i vonshëm bien së bashku. Dhe ne e dimë se duhet të ketë shenja dhe mrekulli të mëdha, gjë që në shumë denominacione të mëdha refuzohet.

Por unë jam shumë mirënjohës për këto dyer të hapura që kam pasur, ku kam mundur të shkoj, dhe që frymëzimi u përcillet burrave të rinj, si pastori juaj këtu. Sepse unë po filloj të plakem dhe e di se ditët e mia janë të numëruara, dhe tani e di se këta burra të rinj mund ta marrin këtë mesazh dhe ta çojnë përpara deri në Ardhjen e Zotit, nëse Ai nuk vjen në brezin tim. Unë shpresoj ta shoh Atë. Unë e pres çdo ditë, rri zgjuar dhe e mbaj veten gati për atë orë (1 Thes. 5,11; 2 Thes. 2,1–12). [11]